

TÉREY JÁNOS

Hagen álma*

HAGEN

Úgy rémlett, magam vagyok a lakásban,
De összes termeimben fogadás van:
Világos, én nem kürtölhettem össze
A sok kis fickót, mégis dől a nép.
Úvészöld és narancsszín gimnazisták!
Mind ismeretlen, mindegyik nevet
A porta trükkjein, nekik szöges-
Dróttal tűzdelt spanyolbak s aknazár
Se jelentene akadályt – Az egyik
Fiú az orrom előtt hadonászik,
Mit is lobogtat? Mágneskártya, látom,
Őbenne Siegfriedünket ismerem föl –
Kulcsa van hozzám, közli egyszerűen,
Szokjam meg, állandó lesz a bejárás:
Címemre beszél meg randevúit,
Hűtöm dézsmája, söröm és töményem
Megilleti – mint ágyam s asztalom.
Na persze. Kapd be. Karját megragadnám,
De fürgébb nálam, egy szilaj szökellés,
Siegfried a mennyezetre föltapad,
Csilláron lóg, onnan kacag le rám,
Majd csimpánzként a terítékre huppan,
S míg fondü mártás fröccsen szét, e seggfej
Fricskát hány – énrám, fitymáló fityiszt
Mutat – nekem!

* Részlet *A Nibelung-lakópark* című drámai költeményből

GUNTHER

Ccc! Álomnak is ocsmány!
Remélem, leszállítottad a földre,
S kiosztottál, bátyám, egy jókora
Sallert ennek a megveszekedettnek.

HAGEN

Ellenkezőleg. Meglepett a szükség,
S kihátrálván a hallból, úgy találtam:
Jót tesz nekem, ha megfenyítenek.
Csak így, szőr mentén. Ez csak csesztetés.
Unalmam elverik. Csordák csodája –
Vidámabb velük, mint szálegyedül.
Siegfried csak fölbújtó, ki életet lop
Az ügymenetbe, megrögzött kamasz
És tréfamester és udvari ember:
Kölcsönbe adta hamvas udvarát.

GUNTHER

Te, sasfészekedben ennyi idegennel?
Megtűrhetnél falkányi szemtelent?

HAGEN

E vadidegen vendégség a rend.
Háttérben ő áll, ő mozgatja őket,
Hogy szórakoztasson, hogy el ne vesszem
Részvényeim közt, áreséskor... Ennyi
Hecc régesrég kijárt. Hogy át se lépi
Küszöbömet nő hús alatt. Na most majd
Szétcsapok köztük... Akkor is, ha az
A könnyű patron ára, hogy saját
Fürdőszobám előtt kell sorbaállnom,
Ahol most smaragdfejú gimnazisták
Okádnak – hé! – egyik legkedvesebb
Perzsámra, baszd ki...

GUNTHER

Annyi baj legyen!
(*magában mormol, mintha ráolvasást*)

A kirekesztő
Étke a fertő,
S mit bele mégse
Vett be ebédre,
Visszaköszön;
Lesz elesége
Répatepertő,
Tiszta haszon.

A fogadó fél
Vendéget, polcra emel;
Hogyha megosztja,
Laktat a kosztja.
Persze, a fortély
Lényege: szolga leszél;
És beülve a jóba,
Úgy *függesz*, kelekótya,
Mint zsinegen a teher.

HAGEN

(mámorosan)

Rendben, csak töltekezzetek rogyásig!
Lehetek-e létszámfölöttiek
Házamban, tizenéves níbelungok?
Enyéim és ezerszer is enyéim!
No jó... Saját mosdómba nyíljon út.
Nyílik, nyílik! Tulajdon kádam öblén
A walkür pancsol, Brünnhilde maga –
Meggzedülök, e körteforma mellek –
S hogy pezsgőfürdő áramában ennél
Szebb csípő nem hintázott még, Wotánra –

GUNTHER

Eszednél vagy?! Hát hányszor mondogattad,
Neked túl nagydarab? Hogy enciánkék
Szemében úr tátong? Ember, narancsbőrt
Meg vaskos vádlit viccből emlegettél?!

HAGEN

(magában)

Ha nem kussolsz, kiharapom a szíved,
És szembeköplek vele, de a szolgám
Előtte heréiddel pökjön arcon!

(fennhang)

...Azt mondja, mindjárt együtt lehetünk,
Siegfried lelép, csak legyen türelemmel...
Mikor meg hozzáérek: pőre színhús.
Ajándéklány jön kóstolóba, semmi
Átverés, zárjam magunkra belülről...

(Asztalra dől)

Minap, hogy nem jön a szememre álom,
Vagy nagyon is jön, akkor is miféle,
Kaparhatom körömmel a falat:
A kiverhetetlen vendégsereggel
Telik meg ágy, erkély és kerti sáv,
Fejtevők könyökölnék ablakomban,
Aludni, istenemre, nem tudok,
S ha képek jönnek, mindig hajmeresztők,
És nem tudok aludni semmiképp,
Aludni, mondom, nem és nem tudok,
Aludni nem, ha nem, aludni úgysem –
Ha üstökénél fogva megragadnám,
Ha mondom, nem tudok aludni, és
Kipenderíteném innét örökre.